

13 JUNI 2010 – ELFDE ZONDAG DOOR HET JAAR

COMMENTAAR BIJ DE ZONDAGSLEZINGEN

— Kris DEPOORTERE —

Lieveling van God

DE EERSTE LEZING VAN VANDAAG vertelt over een ver verleden, zo'n 950 jaar vóór Christus. Het kleine Israël is een sterke staat geworden onder de leiding van Koning David. Maar de koning gloeit van glorie en meent dat alles en iedereen van hem is. De andere mensen worden pionnen op het schaakbord van zijn macht. Macht maakt vaak corrupt.

En zo gebeurde dit. Davids opperbevelhebber Uria is aan het front om nog meer gebied te veroveren. Maar de koning blijft languit lui thuis. Vanaf zijn torenkamer gluurt koning David naar de vrouw van Uria, Batseba, op het terras van haar woning. Hij stuurt een bode naar haar en roept haar bij zich. Van het ene komt het andere. Batseba wordt zwanger van de koning. Miserie in het vooruitzicht dus.

Koning David laat Uria, de man van Batseba, ijlings naar huis roepen voor militair overleg en geeft hem in koele berekening een paar dagen verlof om bij zijn vrouw Batseba te zijn. Maar de naam Uria betekent in het Hebreeuws 'God is mijn licht'. En ook 'God is mijn plicht', maar dat tweede geldt blijkbaar alleen voor Uria. Dus blijft Uria, uit solidariteit met zijn medestrijders aan het front, in de kazerne slapen en gaat niet naar huis. Mislukt dus, dat plannetje van David. Nadat Uria weer naar het slagveld vertrokken is, zit er voor David niets anders op dan Uria te laten sneuvelen. En dat gebeurt, bij toeval natuurlijk. Na een korte rouwtijd neemt David de vrouw van Uria, Batseba, bij zich in huis. Na zo'n zeven maanden wordt er een kindje geboren. Een vroeggeboorte. Ja, dat kan toch?

Maar op een avond krijgt koning David bezoek. De oude profeet Natan belt aan. „Mag ik es iets vertellen, koning, alstublieft?” „Tuurlijk, welkom.” En dan begint de profeet: „Er waren eens twee burenen, een rijke en een arme. De rijke man had heel veel geiten, schapen en runderen, Charolais. De arme buur had maar één schriel lammetje. Het lammetje at van zijn bord en sliep in zijn bed. Hij had het lief als een dochter. Op zekere dag kreeg de rijke buurman een gast op bezoek. Hij kon het niet over zijn hart krijgen om voor de reiziger een van zijn eigen schapen klaar te maken. Daarom stal hij het lammetje van de arme man en braadde dat aan het spit...”

David onderbreekt de profeet Natan en zegt: „Die rijkaard moesten ze opknopen! Heb je dat nu nog geweten?” Het wordt stil. „David, David”, zegt de oude profeet – ja, toen durfden profeten nog hun gedacht te zeggen aan de heren van stand – „David, David. Weet je hoe dat lammetje heette? Ik denk dat het Uria was of mischien Batseba.”

Het wordt nog langer beklemmend stil. David buigt het hoofd en zegt: „Ik ben die rijke buur. Het spijt me verschrikkelijk. Ik heb gezondigd tegen generaal Uria, tegen Batseba en tegen God. Ik heb gezondigd tegen de liefde. Ik verdien de doodstraf.”

„Ja, je verdient de doodstraf, omdat je anderen doodde en ze in eindeloos verdriet stortte”, zegt de profeet. „Maar onze God doodt niet uit wraak. Ja, uwe majesteit, zonde, dat is andere mensen doen schreien. En van de weeromstuit zelf schreien. Er staat je veel lijden te wachten. Je liep een doodlopende steeg in. Het kindje dat je met Batseba kreeg, is erg zwak. In welke angsten heeft ze het gedragen? Zorg voor je kindje nu het er nog is, en zolang het er nog is. Zorg voor Batseba.”

Koning David vast en bidt voor zijn kind. Hij slaapt in de kazerne bij zijn soldaten. Maar na zeven dagen sterft het kind. De grote David knielt voor het eerst in heel lange tijd. Nederig legt hij zijn hart in Gods handen. Urenlang. Dan trekt de oude profeet Natan hem bij zijn koninklijke epauletten: „Leef nu, David, en eet iets. En troost Batseba, de moeder van het kind.” Dan doet David iets wat hij, de machtige koning, nog nooit had gedaan: iemand troosten.

En een jaar later meldt Batseba hem: „Ik ben zwanger. En de oude profeet Natan vindt dat we ons kindje Jedidja moeten noemen, 'lievelingetje van God'.” En dat lievelingetje van God zal Davids opvolger worden, de grote koning Salomo.

Och, God, hoe kunt Gij uit zoveel mislukking en zonde toch nog iets heel nieuws scheppen? Bij U, onze God, heeft de miserie nooit het laatste woord. Kon-den wij dat toch maar geloven.

Schriftlezingen © Katholieke Bijbelstichting
's Hertogenbosch, www.bijbel.net

EERSTE LEZING

TWEDE BOEK SAMUËL 12, 7-10.13

In die dagen sprak de profeet Natan tot David: „Zo spreekt de Heer, de God van Israël: Ik heb u gezalfd tot koning over Israël, ik heb u bevrijd uit de macht van Saul, ik heb u het huis van uw heer geschonken en u de beschikking gegeven over de vrouwen van uw heer; Ik heb u het huis van Israël en Juda gegeven, en als dat te weinig is, wil Ik er nog evenveel aan toevoegen. Waarom hebt gij dan het gebod van de Heer geminacht en gedaan wat Hem mishaaft? Uria de Hethiet hebt gij met het zwaard geslagen, zijn vrouw hebt gij u toegeëigend en hemzelf hebt gij vermoord door het zwaard van de Ammonieten. Welnu, het zwaard zal nooit meer wijken van uw huis, omdat gij Mij hebt geminacht en de vrouw van Uria de Hethiet tot vrouw hebt genomen.”

Toen zei David tot Natan: „Ik heb tegen de Heer gezondigd.” Natan antwoordde:

„Dan heeft de Heer u deze zonde vergeven: gij zult niet sterven.”

TWEDE LEZING

BRIEF AAN DE GALATEN 2, 16.19-21

Broeders en zusters,

Wij weten dat de mens niet gerechtvaardigd wordt door de wet te onderhouden, maar alleen door het geloof in Christus Jezus. Ook wij zijn daarom in Christus Jezus gaan geloven, om rechtvaardiging te verkrijgen door het geloof en niet door daden die de wet voorschrijft: „Want door zulke daden zal geen mens gerechtvaardigd worden”, zegt de Schrift.

Want ik ben dood voor de wet; door de wet ben ik gestorven om te leven voor God. Met Christus ben ik gekruisigd. Ik leef niet meer. Christus leeft in mij. Dit sterfelijk bestaan is voor mij nog slechts leven vanuit het geloof in Gods Zoon, die mij heeft liefgehad en zichzelf voor mij heeft overgeleverd. Alleen zó erken ik de genade van God. Als de wet ons kon rechtvaardigen, dan was Christus voor niets gestorven.

EVANGELIE

LUCAS 7, 36 – 8, 3

In die tijd vroeg een van de Farizeeën Jezus bij zich te eten. Jezus trad het huis van de Farizeeër binnen en ging aanliggen. Een vrouw nu, die in de stad als zondares bekend stond, was te weten gekomen dat Jezus in het huis van de Farizeeër te gast was. Zij nam een albasten vaasje met balsem mee en ging schreiend achter Jezus, bij zijn voeten staan. Haar tranen maakten zijn voeten nat, die ze met haar hoofdhaar afdroogde. Zij kuste ze keer op keer en zalfde ze met de balsem.

Toen de Farizeeër die Jezus uitgenodigd had, dit zag, zei hij bij zichzelf: „Als dit een profeet was, zou Hij weten wie en wat voor een vrouw het is die Hem aanraakt; het is immers een zondares.” Jezus gaf hem ten antwoord: „Simon, ik heb u iets te zeggen.” Waarop deze zei: „Zeg het, Meester.”

„Een geldschietter had twee schuldenaars, de een was hem vijfhonderd, de ander vijftig tienlingen schuldig. Omdat zij die niet konden teruggeven, schold hij ze aan allebei kwijt. Wie van hen zal nu het meest van hem houden?” „Ik veronderstel,” antwoordde Simon, „diegene aan wie hij het meeste heeft kwijtgescholden.” Jezus zei tot hem: „Uw oordeel is juist.” Daarop keerde Hij zich tot de vrouw en zei tot Simon: „Ge ziet die vrouw daar? Ik kwam uw huis binnen; ge hebt niet eens water over mijn voeten gegoten, maar mijn voeten zijn nat geworden door haar tranen en zij heeft ze met haar haren afgedroogd. Gij hebt Mij niet eens een kus gegeven, maar zij hield sinds Ik binnenkam niet op mijn voeten te kussen. Gij hebt mijn hoofd niet met olie gezalfd, maar zij heeft mijn voeten gezalfd met balsem. Daarom zeg Ik u: haar zonden zijn haar vergeven, al zijn ze nog zo talrijk, want zij heeft veel liefde betoond. Weinig liefde betoont hij aan wie weinig wordt vergeven.” Daarop sprak Hij tot de vrouw: „Uw zonden zijn u vergeven.” De andere gasten vroegen zich af: „Wie is deze man, die zelfs zonden vergeeft?” Jezus zei tot de vrouw: „Uw geloof heeft u gered: ga in vrede.”

Er volgde nu een tijd waarin Hij predikend rondtrok door stad en dorp en de Blijde Boodschap van het Rijk Gods verkondigde. De twaalf vergezelden Hem en ook enkele vrouwen die van boze geesten en ziekten verlost waren: Maria, die Magdalena wordt genoemd, uit wie zeven duivels waren weggegaan, Johanna, de vrouw van Herodes' rentmeester Chuzas, Susanna en vele anderen, die uit eigen middelen voor hen zorgden.